

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑνενῆντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντυννιά

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ἵ ν α ι μ ό ν ο .

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

ἽΟγδόν Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη
κι' ἀλληλοκαταγγέλλονται σπαθάτοι.

Ἑπτὰ κι' ὀγδόντα σὺν ἑξακόσα
κι' Ἀστυνομίας σκάνδαλα τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Καὶ πάλιν νέων ἀρπαγῶν ἀμάραντο μπουκέτο,
κι' ὅσοι ἀπὸ τὸν πόλεμο, ποῦ Μποῦλλερ κι' ἐγὼ 'φάνηκα,
μῖσα 'στὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν ἡ δόξαις, Περικλέτο,
μᾶς ἔρχονται κοπαδίσταῖς, δεμέναις σὰν λουκάνικα.
Μῖλιν ἡ μὲν κλεψιά περνᾷ καὶ μόλις λησμονεῖται
τὸ πλῆθος τὸ περίεργον μὲ νέας συγκινεῖται,
κι' ἐξίσταται καὶ φρίττει
'στὸ δρόμο καὶ 'στὸ σπῆτι.

Ὅμως ἐσύ, βρε Περικλῆ, ποσὼς μὴ συγκινεῖσαι,
καὶ μὴ λησμονεῖ πάντοτε κλεφτο-Ρωμηὸς πῶς εἶσαι,
καὶ πότε τοῦτα σούφρωνε καὶ πότε κλέβ' ἐκεῖνα
καὶ πέφτε καὶ προσκύνει
τῷ Πραξιτέλῃ τὸν Ἑρμῇ, Θεὸν τῆς ἀρπαγῆς,
καὶ σέμνωμα καὶ καύχημα κατσκοκλέφτρας γῆς.

Πάλι σπουδαῖα σκάνδαλα,
βάλει 'στῆς πόρταις μάνδαλα,
καὶ πάλιν ἀποκάλυψις μεγάλων μυστηρίων,
τῶν κρωγμῶν καὶ βρυχηθμῶν ὀρνέων καὶ θηρίων.

Ἀστυνομὸι καὶ κλητῆρες καὶ τῆς τάξεως φρουραὶ
βγάζουν τὰ πλυτὰ των φόρα,
κι' ἐγὼ πέρνω τὸ φανάρι, κι' ἐγὼ πέρνω τὸ κερί,
καὶ σκουπίδια ψάχνω τώρα.

Οἱ φρουροὶ τῆς εὐνομίας 'μέρα νύκτα τριγυρίζουν
καὶ τὴν Ἄρτα φοβερίζουν,
κι' ἓνας ἄλλον καταγγέλλει

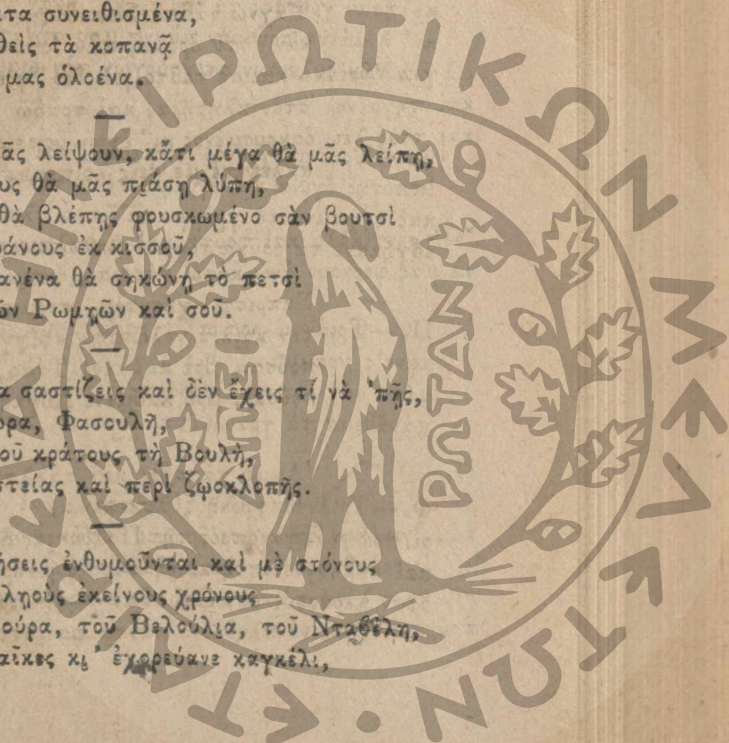
'στοὺς μεγάλους, 'στοὺς ἐν τέλει,
πλὴν ἐγὼ γελῶ γιὰ τοῦτα καὶ κυττάζω τὴ δουλειά μου,
ἄλλοι σέρνουν τὰ μαλλιά των, κι' ἐγὼ σφίγγω τὴν κοιλιά
[μου.

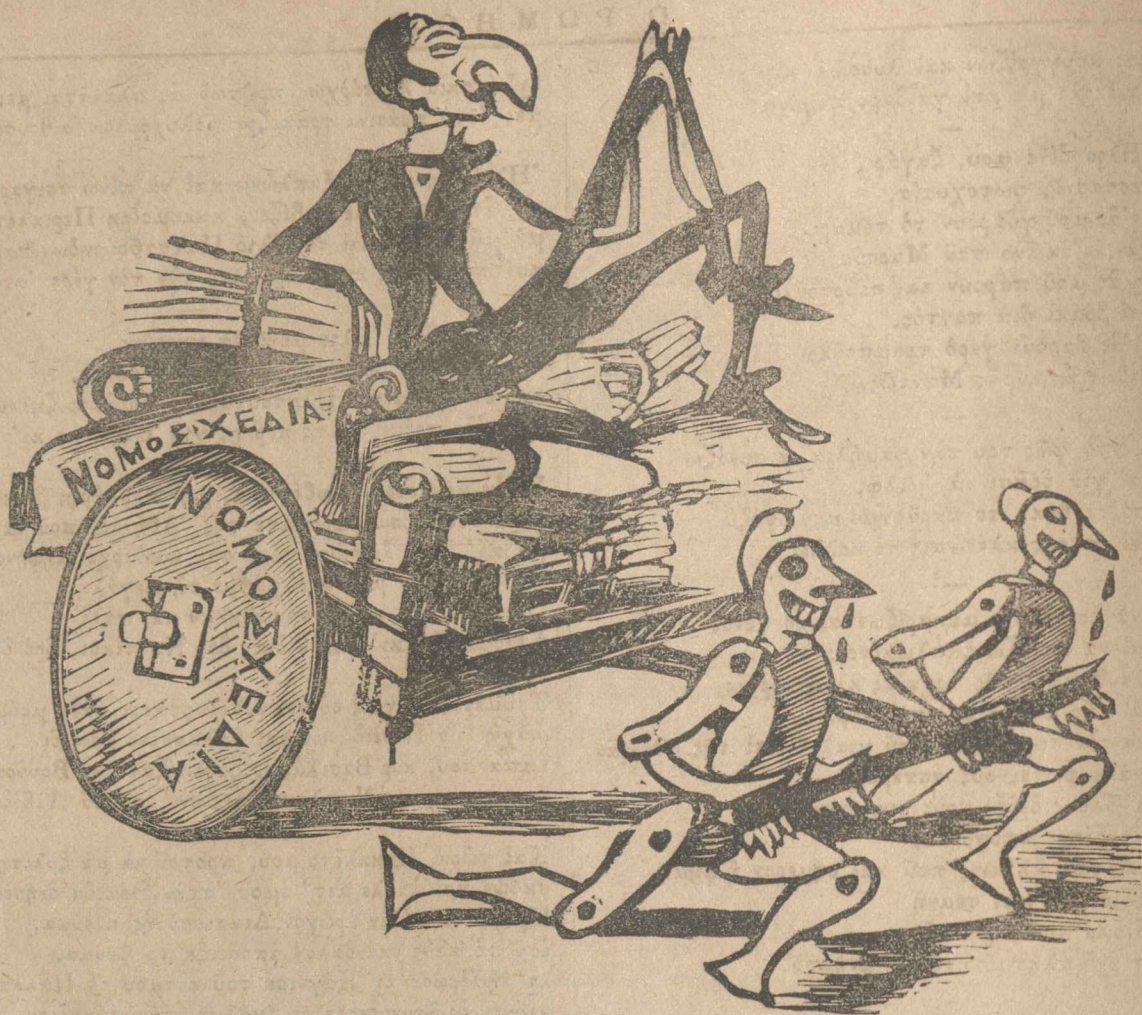
Πράγματα πολὺ κοινὰ,
πράγματα συνειθισμένα,
ποῦ καθεὶς τὰ κοπανᾷ
μεταξὺ μας ὁλοένα.

Πράγματα ποῦ σὰν μᾶς λείφουν, κατὶ μέγα θὰ μᾶς λείπῃ,
κι' ὅλους θὰ μᾶς πιάσῃ λύπη,
κι' οὔτε κλέφτη δὲν θὰ βλέπῃς φουσκωμένο σὰν βουτσὶ
μὲ στεφάνους ἐκ κισσοῦ,
κι' οὔτε σκάνδαλον κανένα θὰ σηκώῃ τὸ πετσὶ
ὅλων τῶν Ρωμηῶν καὶ σοῦ.

Π. — Μὲ τὰ σκάνδαλα σαστίζεις καὶ δὲν ἔχεις τί νὰ 'πῇς,
πᾶν τώρα, Φασουλῆ,
καὶ 'στοῦ κράτους τὴ Βουλῇ,
κι' ὅλοι λὲν περὶ ληστείας καὶ περὶ ζυφοκλοπῆς.

Καὶ μὲ τόσας συγκινήσεις ἐνθυμοῦνται καὶ μὲ στόνους
τοὺς παλῆους ἐκείνους χρόνους
τοῦ μεγάλου Πατσαδούρα, τοῦ Βαλούλια, τοῦ Νταβέλη,
ποῦ 'ξεκοίλιαζαν γυναῖκες κι' ἐχορεύανε καγκέλι,

Διαβαίνεις και του Πειραιώς τὰς πύλας με λεμόνια
και μερικάς σαρδέλαις,
κι' άμέσως διαπύλια γυρεύουν για τὰ ψώνια
και σου κολλοῦν σάν βδέλλαις.

Ίδου και νομοσχέδιον πραγματικῆς θυσίας
πῶς νά δοθῇ διπλὸς λουφὲς 'στὰ πρόβατα τῆς στάνης,
ἰδοὺ και νομοσχέδιον περὶ κυνηγεσίας,
σάν κυνηγᾷ πολλοὺς λαγούς 'στὸ τέλος κάποιον πιάνεις.

Νὰ και νόμος ἐπαυξάνων τῆς συντάξεως τὸν χρόνον
και τὸ γῆρας ἀσφαλιζων κάθε πένητος Πληθείου,
ἕως οὗ 'βρεθῇ Ταμίας ἀπλοχέρης και σουφρόνων,
ποῦ κι' ἐμᾶς με τὰς συντάξεις θὰ μᾶς ἔχη διὰ βίου.

Περιούσιε λαέ μου, σὲ συγχαίρω .. γειὰ χαρά σου,
κι' ὁ Σιμόπουλος σου τῶπε πῶς δὲν χάνεις τὸν παρᾶ σου,
κι' ἔχε πίστιν πῶς σημεῖα θὰ γενοῦν και τέρατα
και μιά 'μέρα θὰ καθίσης 'στοῦ βωδίου τὰ κέρατα.

'Αραμπᾶς περνᾷ,
σκόνη γίνεται,
ὁ λαὸς φτηνὰ
τρῶει, ντύνεται.

'Αραμπᾶς περνᾷ,
σκόνη γίνεται,

ὁ λαὸς κερνᾷ
και σεῖς πίνετε.

'Αραμπᾶς περνᾷ,
σκόνη γίνεται,
ὁ λαὸς ξανὰ
φτύνει, φτύνεται.

**Και καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Πέτρος 'Ορλάνδος, ἀδελφὸς τοῦ Γεωργίου τοῦ Σπετσιανίτη
και κάλλιστο κι' ἀσίχικο τοῦ Πειραιῶς παιδί,
με τὴν Μαρίαν Καρατζᾶ ἔγινε τώρα ταῖρι,
ἀρίστην κόρη τῶν Πατρῶν, ἀθρᾶν τε κι' εὐειρή.
'Ὅτ' ἄς Πάτρας ἐτελέσθησαν οἱ ζηλευτοὶ των γάμοι,
κι' ἔρρευσε πλούσιον ἐκεῖ χρυσῶν εὐχῶν ποτάμι.

Μετὰ χάριτος πολλῆς
συλλογὴ πολυτελῆς
νέων Μυθιστορημάτων ἐκλεκτῶν τοῦ Χρήστου Χιώτη
τοῦ γνωστοῦ τυπογραφείου τῆς «Κορίνθου» δηλονότι.
Τρεῖς φορὰς τὴν ἐβδομάδα μιά δεκάρα κάθε φύλλον
κι' ἔστωσαν αὐτὰ πρὸς γνῶσιν ἀμφοτέρων μας τῶν φύλλων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριῶν
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.